

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

Συγγραφέας: **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ Ε. ΜΟΣΧΟΥ**

Εικονογράφηση εξωφύλλου: ΑΓΑΠΗ ΣΤΕΠΟΥΝΙΝΑ

Επιμέλεια εξωφύλλου: ΓΙΟΥΛΗ ΚΟΥΤΑΚΗ

Εικονογράφηση: ΑΓΑΠΗ ΣΤΕΠΟΥΝΙΝΑ

Επιμέλεια & Διόρθωση κειμένου: ΜΑΡΙΖΑ ΓΕΩΡΓΑΛΟΥ

Καλλιτεχνική & Γραφιστική επιμέλεια: ΓΙΟΥΛΗ ΚΟΥΤΑΚΗ

Έκδοση: Οκτώβριος 2008

© *Copyright*

Εκδόσεις: **ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ**

Ανδρ. Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους

Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr

<http://www.siderisbooks.gr>

ISBN: 978-960-468-012-2

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ Ε. ΜΟΣΧΟΥ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
**Μιχαήλ
Σιδερή**

Με αγάπη,
στον αληθινό θησαυρό της ζωής μου,
Πέτρο, Αθηνά και Βαγγέλη
και στον Καταφερόλα μου!

το όνειρο του χαμένου θησαυρού

Τα δυο αδέρφια, ο Φώτης και η Ελένη, διψούσαν να ζήσουν μια απρόσμενη περιπέτεια γεμάτη κινδύνους.

Όμως, ετούτος ο κόσμος ο καθημερινός που ζούσαν, δεν είχε τίποτε· μήτε δράκους και τέρατα και κακές μάγισσες, μήτε θεόρατα, εξωγήινα πλάσματα ή κακάσχημους πειρατές. Τίποτε το παράξενο και μυστήριο δεν υπήρχε.

Μόνο κάποιες νύχτες στο Θαλασσοχώρι, όταν μαζευτόταν όλη η γειτονιά έξω απ' τα ορθάνοιχτα παραθύρια, κάτω απ' το φως των αστεριών, κάποιοι διηγούνταν ιστορίες που πάγωναν το αίμα.

Κάποιοι άλλοι, όμως, επέμεναν στην κλασική ιστορία του χωριού: ότι τάχατες, εδώ και πολλά χρόνια, υπήρχε ένας καλά κρυμμένος θησαυρός πολύ κοντά

στο νησί τους, και ότι στις μέρες τους –καταπώς έλεγε ο μύθος– είχε φτάσει ο καιρός ν' αποκαλυφθεί.

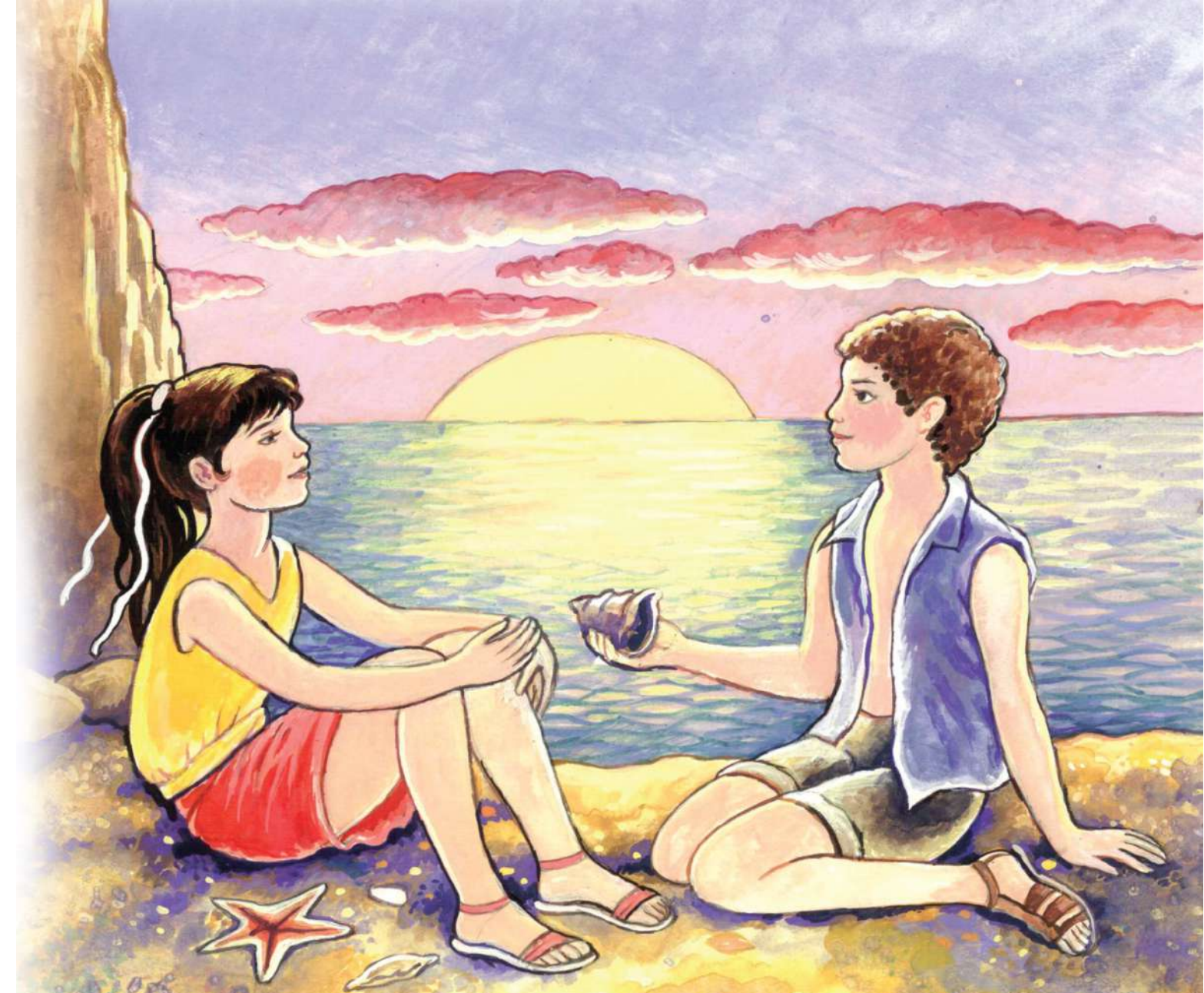
Έτσι, λοιπόν, κάθε βράδυ, μετά απ' όλες αυτές τις ιστορίες, πολλοί ήταν εκείνοι που δεν πήγαιναν για ύπνο. Φορτώνονταν με ανιχνευτές χρυσού, κασμάδες, αξίνες και φτυάρια, κι όργωναν όλο το νησί μα και τα γύρω νησάκια. Έσκαβαν, έσκαβαν μανιωδώς να βρουν κάποιο στοιχείο που θα τους οδηγούσε στο μεγάλο θησαυρό, αλλά μάταια.

Παρ' όλα αυτά, κανείς δεν έχανε τις ελπίδες του. Με μεγάλο ζήλο, και κρυφά απ' τους άλλους, μάζευαν αποβραδís τα «σύνεργα», κι ο καθένας χωριστά έψαχνε για τον εαυτό του. Κι άμα συναντούσε ο ένας συγχωριανός τον άλλον στο δρόμο, προσποιούνταν τους αδιάφορους· ότι τάχα είχαν βγει για βόλτα. Κι ως μαρτυρούσαν οι αξίνες τον πραγματικό τους σκοπό.

Υπήρχαν, όμως, και κάποιοι άλλοι που δε νοιάζονταν για όλα αυτά, όπως ο Φώτης και η Ελένη. Προτού νυχτώσει κι αρχίσουν οι γεροντότεροι να διηγούνται τις ιστορίες τους, κάθε που βασίλευε ο ήλιος, τα δυο παιδιά κατέβαιναν στην παραλία.

Εκεί αγνάντευαν μαγεμένοι τον ορίζοντα. Ήταν η καλύτερη στιγμή της μέρας, όταν ο κόσμος όλος λαμπύριζε μπροστά στα μάτια τους, σταλάζοντας διαμαντόπετρες που τρεμόπαιζαν κι άστραφταν στη θάλασσα.

«Φώτη», έλεγε καμιά φορά η Ελένη. «Τι θα μου χάριζες απ' αυτόν το θησαυρό;»

«Όλος δικός σου ο θησαυρός», της απαντούσε πάντα ο Φώτης. «Εγώ τρέχω να παίξω μπάλα. Ξεχάστηκα τόση ώρα και θα με περιμένουν».

Και, φσσστ! Ο Φωτάκης γινότανε καπνός! Αυτό ήταν όλο κι όλο το ονειροπόλημά τους στο ηλιοβασίλεμα.

Κρατούσε, όμως, αρκετή ώρα κάθε απόγευμα αυτό το αγνάντεμα στη δύση του ήλιου και το μυαλό τους έτρεχε κι ονειρευόταν χίλια δυο. Κι ενώ ταξίδευαν με τη φαντασία, είχαν πλάσει ένα σωρό ιστορίες για το χαμένο θησαυρό που όλοι έψαχναν στο νησί.

Φαντάζονταν ιστορίες με πειρατικά καράβια, γεμάτα με κουρσάρους και σεντούκια ξέχειλα από θησαυρούς, όπως έλεγε ο Φώτης. Ή με πριγκίπισσες που περίμεναν με λαχτάρα τον καλό τους να τις σώσει απ' τον πειρατή με το γαντζωτό χέρι –αυτά τα έλεγε, φυσικά, η Ελένη.

Έτσι περνούσαν τα καλοκαιρινά τους απογεύματα τα δυο αδέρφια. Μερικές φορές, μάλιστα, άφηναν τις ιστορίες κι έπιαναν δουλειά. Έσκαβαν στην άμμο λαχταρώντας να βρουν μπουκάλια με μηνύματα από ναυαγούς και παλιά σεντούκια θαμμένα από σκληροτράχηλους πειρατές. Αλλά, πού τέτοια τύχη;

Τις περισσότερες φορές έβρισκαν κοχύλια, βοτσαλάκια, πετρούλες, και κρυσταλλάκια, ξεχασμένα απ' το κύμα, να 'χουν κάτι να θυμούνται απ' το καλοκαίρι.

Γυρνούσαν έπειτα στο σπίτι, γεμάτοι χαρά, και άπλωναν το θησαυρό τους στην πλακόστρωτη αυλή. Κι εκεί ανακάλυπταν πως καθένα από τα πολύτιμα ευρήματά τους είχε και τη δική του ιστορία!

«Θυμάσαι ετούτο το κοχύλι;» ρωτούσε ο Φώτης. «Το βρήκαμε δίπλα στο μπουκάλι του ναυαγού».

Κι ας μην υπήρχε ναυαγός· ο Φώτης είχε ήδη πλάσει τη δική του ιστορία, που άμα την άκουγε ο καλύτερος παραμυθάς, θα έσκαγε απ' τη ζήλια του. Όσο για την Ελένη; Κι εκείνη μπορούσε να φτιάξει απ' το τίποτε ένα παραμύθι και να στο διηγηθεί σα να έγινε στ' αλήθεια.

Εκείνη τη μέρα, όμως, εκείνη τη μυστήρια μέρα, καθώς χάζευαν το ηλιοβασίλεμα, συνέβη το απρόσμενο, εκείνο που ποθούσαν όλοι στο χωριό τους τόσο καιρό· ήρθε ουρανοκατέβατο στα χέρια των δυο παιδιών, δίχως να το περιμένουν. Βρήκαν, στ' αλήθεια, το χάρτη του χαμένου θησαυρού!

